

Budu předpokládat, že máš za sebou pár předchozích lekcí **o naší identitě** a hlavně minulou lekcí **o duchovní inventuře**, kde jsem Ti položil několik klíčových otázek. Máš-li pocit, že Ti něco chybí, vrať se zpátky a pořádně si to doplň. Prostuduj si to v Božím slově a **probojuj na modlitbách**. Případně Pánu Ježíši „dovyznej“, co je třeba. Je to moc důležitý fundament všeho dalšího! Velkou pomocí Ti tady může být Tvůj parťák, který bude přemýšlet a hledat spolu s Tebou; případně i někdo zralejší, zkušenější. Jde o to, abys mohl **s jistotou a s radostí jít dál**.

Při různých seminářích se obvykle ptám: **Jakým způsobem se v nás utváří vědomí naší vlastní hodnoty?** Co nás formuje, že někdo svoji identitu zná a přijímá s jistotou a s vděčností, zatímco někdo jiný – možná i mnohem víc obdarovaný, vzdělaný a třeba i zkušený – o sobě dlouhodobě pochybuje a chová se nejistě? Lidé většinou velmi dobře vnímají, že nás formuje **už naše dětství!** Svoji hodnotu nebo identitu odvozujeme od postoje, jaký vnímáme od svých rodičů. Významnou roli určitě hrají i **další authority** a jejich postoj vůči nám. Sem spadají prarodiče, učitelé, později šéfové v práci, samozřejmě authority v církvi, pokud jsme tam vyrůstali, dokonce i někteří sousedé a tak různě. Ovlivňuje nás taky naše vlastní porovnávání s vrstevníky. Když jsme v něčem lepší, snažíme se udržet si aspoň kousek převahy a to v nás buduje pocit hodnoty. Jestliže naopak máme dojem, že všichni jsou lepší než my, je nám na světě těžko. □

Asi sis u celé řady lidí (a možná i u sebe samého) všiml, že naprosto specifickou a velmi významnou úlohu v našem sebepojetí sehrávají **naši otcové!** Na potvrzování nebo naopak na ponižování, případně na nezájem či na nepřítomnost svých otců někteří lidé vzpomínají i desítky let po jejich smrti. (Často jen podvědomě; nebo se to stává součástí jejich myšlení i úplně nevědomě...)

Hm, zdá se, že i Pán Ježíš potřeboval nahlas slyšet velké a jasné otcovské: **„Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zálibu.“** Tady dole na Zemi říká nebeský Otec svému Synu tento výrok poprvé těsně před Jeho vystoupením na veřejnosti. (Matouš 3,17) **Ježíš ještě vůbec nic viditelného neudělal** a nebeský Otec Mu přede všemi zvučně říká: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“ Odtud je jasné, že **Jeho identita není o Jeho**

výkonu, o nějaké zásluze nebo o dobře provedené práci. **Prostě „Mám zalíbení v tobě!“** – ne primárně ve tvé službě. A stejný utvrzující výrok slyší Pán Ježíš od svého nebeského Otce těsně před samým vrcholem svého díla, na tzv. Hoře Proměnění, kde si s Mojžíšem a Eliášem povídá o svém nadcházejícím děsivém utrpení: „Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení;“ a k tomu nebeský Otec dodává silný pokyn: „toho poslouchejte.“ (Matouš 17,5)

Když naši otcové a třeba i další spoluvůrci našeho života totálně selhali nebo když někteří ani nemohli být přítomni, jsme už nadobro předurčeni k podceňování samých sebe? Občas slyším otázku, jestli, případně jak můžeme to svoje pokřivené nebo jen nejasné **vnímání vlastní hodnoty napravit**. Dokonce se mě občas někteří zeptají, jak jsem se s nepřítomností táty ve svém životě vyrovnal já sám, když můj táta tragicky zemřel necelé tři měsíce po mém narození...

Chci Tě ujistit, že **řešení existuje!** A je extrémně důležité se do toho řešení pustit! A to co nejdřív! Na jedné straně neslibuji jednoduchý a rychlý návod, který všechno okamžitě spraví. Na druhé straně naše vnitřní uzdravení nemusí trvat roky, ani dlouhé měsíce...

Velmi stručně Ti představím hlavní kroky, které už mnoha lidem v uchopení jejich vlastní identity významně pomohly. Určitě Ti doporučím, aby ses na to všechno podíval několikrát, a to spolu se svým parťákem. Parťáka zapoj do svého přemýšlení, modli se s ním! A v případě potřeby angažujte i někoho dalšího zkušenějšího...

Pane Ježíši, jen Ty sám přinášíš opravdové uzdravení naší duše, i vzácné naplnění našeho života a všech našich potřeb...